

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE**25 martie 2015****mun. Chișinău**

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Sîrbu Dmitri Vasile, născut la 06 aprilie 1989, domiciliat în mun. Chișinău, șos. Balcani 2/1, ap. 64.*Termenul examinării cauzei:*1. *Instanța de fond de la 16.06.2014 pînă la 18.08.2014;*2. *Instanța de apel de la 17.09.2014 pînă la 11.12.2014;*3. *Instanța de recurs de la 25.02.2015 pînă la 25.03.2015.*Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursului în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 18 august 2014, cauza fiind judecată în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Sîrbu Dmitri a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la 1 an și 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an.

Conform articolului 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei principale pe termenul de probă de 1 an.

2. În fapt, prima instanță a constatat că, Sîrbu Dmitri la 18.01.2014, aproximativ la ora 20.00. conducînd autoturismul de model „Eagle Vision” cu n/î CRE 717 în mun. Chișinău pe str. Calea Moșilor din direcția str. Ismail în direcția str. Calea Orheiului, ajungînd în apropierea casei nr. 7 de pe str. Calea Moșilor și continuînd mișcarea în direcția trecerii nedirijate pentru pietoni, semnalizată prin indicatoarele rutiere 5.50.1, 5.50.2 și marcajul rutieri 1.14.1, n-a ținut permanent seama de împrejurări, n-a asigurat securitatea circulației rutiere, fără a ține seama de faptul că se deplasează în perimetrul trecerii pentru pietoni, unde pietonii au prioritate, încălcînd prevederile pct. 11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede că „conducătorul de vehicul, înainte de plecare și în timpul deplasării, este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulația nedirijată”, ca urmare a comis tamponarea pietonului Vasili Pavel, care traversa strada de la stînga spre dreapta, relativ deplasării automobilului susmenționat, pe trecerea nedirijată pentru pietoni semnalizată prin marcajul rutier 1.14.1.

În rezultatul accidentului de circulație, pietonului Vasili Pavel în conformitate cu concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr. 1093/D din 22.05.2014, au fost cauzate vătămări corporale medii.

În drept, fapta constatată de prima instanță a fost calificată în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, după indicii încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

3. Sentința a fost atacată cu apel de avocatul Jereghi A. în numele inculpatului Sîrbu D., care a solicitat casarea sentinței, în partea pedepsei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care lui Sîrbu D. să-i fie aplicată o pedeapsă cu amendă.

În susținerea apelului s-a invocat că, prima instanță la aplicarea pedepsei lui Sîrbu D, nu a ținut cont de prevederile articolului 75 Cod penal și de următoarele circumstanțe: căința sinceră, recunoașterea vinovăției, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, comiterea unei infracțiuni din imprudență, comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, astfel fiindu-i aplicată o pedeapsă prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, a fost admis apelul avocatului Jereghi A. în numele inculpatului Sîrbu D., casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivită căreia, Sîrbu Dmitri a fost recunoscut vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de articolul 264 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i amendă în mărime de 225 unități convenționale. Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, prima instanță n-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61 și 75 Cod penal și 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, astfel, în consecință, incorect a individualizat categoria pedepsei.

În speță, cu certitudine s-a constatat, că există temei legal pentru ca inculpatul să beneficieze de posibilitatea corectării și reeducării în condiții non-privative de libertate.

Inculpatul se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, a săvîrșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, din imprudență, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și se căiește sincer de cele comise, circumstanțe agravante nu au fost stabilite în cauză.

Sanțiunea art. 264 alin. (1) Cod penal prevede amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității, ca pedeapsă alternativă la închisoare, astfel, potrivit art. 75 alin. (2) Cod penal, prima instanță trebuia să motiveze aplicarea pedepsei mai aspre - închisoarea, lucru care nu s-a făcut.

Această cerință este o modalitate de individualizare a categoriei pedepsei în cazul în care sanțiunea articolului respectiv prevede pedepse alternative. Individualizarea categoriei pedepsei în acest caz se începe de la pedeapsa cea mai blîndă, care întotdeauna este înscrisă prima în sanțiune conform ierarhiei pedepselor legiferaute în art. 62 Cod penal.

La individualizarea categoriei pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de criteriile prevăzute de art. 75 alin. (1) Cod penal și scopurile pedepsei (art. 61 alin. (2) Cod penal).

Instanța de judecată urmează de fiecare dată să argumenteze în sentință motivul neaplicării unei pedepse mai blînde prevăzute de lege în sanțiunea articolului

respectiv, blîndețea pedepsei fiind aplicată conform ordinii categoriilor pedepselor specificate în art. 62 Cod penal.

Astfel, la individualizarea pedepsei, conform criteriilor generale de individualizare a pedepsei, prima instanța n-a respectat toate cerințele prevăzute de legea penală ce asigură aplicarea față de inculpat a unei pedepse echitabile, legale și individualizate. Neglijarea criteriului menționat, la stabilirea pedepsei, reprezintă aplicarea unei pedepse inequitabile, ce poate avea drept consecință violarea drepturilor inculpatului la un proces echitabil și, drept consecință juridică, constituie temei pentru casarea sentinței, în partea pedepsei, de către instanța de apel.

Instanța de apel analizînd conținutul sentinței, a observat că, contrar prevederilor articolului 75. alin. (2) Cod penal și celor din articolul 394 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, prima instanță n-a motivat cazul în care pedeapsa prevăzută de sancțiunea articolului 264 alin. (1) Cod penal - amenda sau muncă neremunerată în folosul comunității nu va asigura atingerea scopului pedepsei în raport cu soluția privind aplicarea pedepsei cu închisoare.

În atare situație, instanța de apel a considerat ilegală și neîntemeiată soluția primei instanțe cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, procurorul a declarat recurs ordinar, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicitînd casarea acesteia cu menținerea sentinței. Recurentul invocă că, decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Recurentul mai invocă că, instanța de apel la adoptarea deciziei, n-a individualizat în mod echitabil pedeapsa, ignorînd criteriile prevăzute de art. 7, 75 Cod penal.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilitatea acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

În această consecutivitate se reține că, în recursul ordinar, procurorul a invocat în drept temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, precum că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal reține că, acest temei nu și-a găsit confirmarea în instanța de recurs. Mai mult, din conținutul recursului rezultă că procurorul critică aprecierea probelor și nu indică anume asupra căror motive din apel instanța nu s-a pronunțat.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Instanța de recurs precizează că, instanța de apel la adoptarea soluției sale pe deplin a ținut cont de prevederile menționate mai sus și corect a stabilit pedeapsa inculpatului, argumentînd motivat în decizia sa.

Referitor la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, pedeapsa a fost numită sub limita sancțiunilor art. 264 alin. (1) Cod penal prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ținînd cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, datele privind personalitatea inculpatului, circumstanțele atenuante și agravante inclusiv și cele invocate în recurs.

Astfel, sancțiunea articolului imputat și anume art. 264 alin. (1) Cod penal prevede sancțiunea cu amenda pînă la 300 unități convenționale.

Cauza penală a fost examinată în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, astfel, limitele pedepsei cu amendă fiind reduse cu o pătrime din maximul (225 u.c.).

Astfel, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de apel, se încadrează în limitele legale prevăzute.

Colegiul penal constată că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și anume, inculpatul se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, a săvîrșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, din imprudență, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și se căiește sincer de cele comise, aplicându-i corect pedeapsa cu amendă.

Astfel, se reține că, recursul declarat de procuror, nu se întemeiază pe temeiurile stipulate expres de dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, mai mult, recurentul nu reflectă în ce constă problema de drept de importanță generală care, în opinia lui, persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărîrii atacate prin prisma temeiurilor din norma de drept vizată.

În consecință, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-417 Cod de procedură penală, iar recursul declarat, este vădit neîntemeiat și se apreciază ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 432 alin.(1), alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe *Sîrbu Dmitri Vasile*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **08 aprilie 2015**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan